

# Oglasnik

## lavantinske škofije.

Vsebina. 46. Imenovanje in posvečenje pomožnega škofa za lavantinsko škofijo. — 47. XXIX. mednarodni evharistični kongres v Avstraliji. — 48. Osebna naznanila. — Duhovne vaje v Ljubljani. — Popravek.

46.

### Imenovanje in posvečenje pomožnega škofa za lavantinsko škofijo.

I.

Preljubi verniki!

Dolžnost mi je, da Vam naznanim veselo novico, prvo po obhajanju naše sedemstoletnice v lavantinski škofiji. Po petletnem bivanju in delovanju med Vami sem spoznal do dobra, da mi postaja breme lavantinske škofije težko. Kakor Vam je znano, sem lani pred Božičem dopolnil sedemdeset let. To pa je doba v človeškem življenju, ki vsakega, še tako trdnega človeka opominja na vsak korak, da se približuje starost. Tudi jaz se že par let spominjam, da so nastopila tista leta, o katerih pravi sv. pismo, da „človeku ne ugajajo“. Pa je še tudi drug vzrok, zakaj se je dušno pastirstvo v naši škofiji zadnja leta izdatno obtežilo. Opomin Vas na to, da smo pred petimi leti pridobili štiri dekanije v lavantinsko škofijo. Sveti Oče so namreč odredili, da naj lavantinski škof kot apostolski administrator prevzame v dušno oskrbo dve dekaniji (Murska Sobota in Dolnja Lendava) iz somboteljske škofije na Ogrškem in dve dekaniji (Dravograd in Mežiška dolina) iz krške škofije na Koroškem. Tako je narasla lavantinska škofija na 28 dekanij in zadnje poročilo izkazuje nad 609 tisoč vernikov. Preljubi! To je častno število, a za enega človeka, ki je že v letih, odločno preveč.

Zato sem se obrnil s prošnjo do Sv. Očeta Pija XI., naj mi naklonijo pomoč, ker kot sedemdesetletnik ne bom več kos tako številni škofiji, kot je lavantinska. In res so se Sv. Oče ljubeznivo odzvali na moje želje in mi v osebi presvetlega gospoda

**dr. Ivana Tomažiča**

papeževega hišnega prelata, stolnega dekana lavantinskega kapiteljna, poslali **pomožnega škofa.**

Dne 1. avgusta sem imenovanega gospoda v naši lavantinski stolnici s pomočjo prevzvišenega gospoda škofa ljubljanskega **dr. Antona Bonaventura Jegliča** in presvetlega škofa na otoku Krku **dr. Josipa Srebrniča** slovesno posvetil za škofa.

Preljubi verniki! Meni je poslan od Sv. Očeta novi škof v pomoč. Zato Vas prosim, da ga sprejmite tako ljubeznivo in prijazno kot ste vselej mene, ko sem



se med Vami pokazal. Ubogajte ga, ker je katoliški škof, poslan od Svetega Očeta, in naslednik apostolov. Pomnite, da me takrat, ko sem zaprosil Sv. Očeta za pomoč, ni vodila druga misel nego ta, da bi bili naši Lavantinci v duhovnem oziru tako oskrbljeni, kakor to zahteva naša vera, tako da vsi verniki morejo doseči svoje zveličanje po tistih sredstvih, ki jih je določil naš Gospod Jezus Kristus.

Pozdravlja in blagoslavlja Vas vse v Gospodu

vdani

† Andrej I. r., škof lavantinski.

Maribor, dne 11. avgusta 1928.

## II.

### V Gospodu ljubljeni verniki!

Po božji Previdnosti, ki bodi hvaljena vekomaj, sem postavljen za pomožnega škofa lavantinskega, dasiravno sem nevreden te milosti.

1. Trdno voljo imam, da bom vse dni življenja, ki mi ga je še odločil ljubi Bog na tem svetu, — kolikor mi bodo dopuščale telesne in duševne moči, in kakor mi bo naročeno od prevzvišenega našega Nadpastirja — delal za čast božjo in za blagor bližnjega: prvo v veri, upanju in ljubezni do Boga, drugo po vzgledu sv. škofa Nikolaja, patrona moje rojstne fare, ki je žrtvoval zlata jabelka, da pomaga tistim, ki so bili pomoči potrebni. Vse delo hočem vršiti v neomajni zvestobi do svete katoliške Cerkve in njenega poglavarja, kakor tudi zvesti ljubezni do domovine in države. — To sem hotel izraziti s svojim grbom, na katerem so znamenja treh božjih čednosti in jabelka sv. Miklavža, oboje v papeških in narodnih, oziroma državnih barvah.

2. Ker človek sam iz sebe ničesar ne premore, in je njegovo delo prazno brez milosti božje in pomoči iz nebes, zato mi bo življensko geslo isto, kakor mi je bilo sem od leta 1898, to je leta mojega mašniškega posvečenja, namreč rek sv. Frančiška Regis iz Družbe Jezusove (\* 1597, † 1640): *Non ego, sed Deus* — Ne jaz, ampak Bog! — Ne jaz, ampak ljubi Bog bo dovršil, če se bo zgodilo kaj dobrega. Ne bom oznanjeval svojega nauka, ampak božjo besedo. Niso moje milosti, ki se bodo zlivale nad vernike, če bom delil sveto birmo in vršil druga škofovska opravila, ampak Bog se bo posluževal svojega nevrednega služabnika, da bo nad verno ljudstvo rosil svoje nebeške darove. In če bom kaj naročal ali zahteval, ne bom tega storil po svoji volji, ampak v imenu prevzvišenega Nadpastirja — po volji božji.

3. Eno naj še omenim. Sem doma iz hiše, ki ni blagoslovljena z zemeljskim bogastvom. Nikdar bi me moji dobri starši ne bili mogli dati v šole, če bi moj katehet, takratni kaplan pri Sv. Miklavžu blizu Ormoža, velečastiti gospod Jožef Mlasko, ne bili pomagali z besedo in dejanjem in denarjem. Oni so mi bili tudi boter pri sv. birmi. V hvaležen spomin na tega svojega dobrotnika, kateremu se imam poleg božjega zvanja zahvaliti, da sem duhovnik, se bom odslej podpisoval s krstnim imenom Ivan in obenem z birmskim imenom Jožef. K temu sem se odločil tudi zato, ker sem dobil v sredo 20. junija prvo obvestilo o svojem imenovanju, v sredo 11. julija so došla papeška pisma, v sredo 1. avgusta t. l. sem prejel milost najvišje stopnje mašništva, škofovsko posvečenje — sreda pa je med tedenskimi dnevi posvečena sv. Jožefu.

Vem in čutil sem, da se je posebno zadnje mesece mnogo molilo za mojo ubogo osebo, in da sem na priprošnje preblažene device Marije, angelov in svetnikov božjih, zlasti sv. Antona Padovanskega, in vernih duš, prejel veliko neza-



služenih milosti. Ko se iz srca zahvaljujem za vse čestitke in molitve, bodi ta zahvala obenem prisrčna prošnja za nadaljnjo pomoč in podporo molitve, ki mi naj izprosi to milost, da bom vselej hodil pravo pot, pot, ki vodi v zveličanje, kakor to pričakuje od mene večni Bog, pričakujejo prevzvišeni naš Nadpastir, pričakujete Vi, ljubi verniki.

Molimo drug za drugega, da bomo zveličani!

V Mariboru, na god sv. Filomene, dne 11. avgusta 1928.

† Ivan Jožef I. r., pomožni škof.

Opomba: Gornje dvoje naznanilo naj čč. gg. dušni pastirji pri prvi priložnosti preberejo vernikom s prižnice.

47.

## XXIX. mednarodni evharistični kongres v Avstraliji.

Znano je že iz časopisja, da se vrši letos od 6. do 9. septembra v avstralskem mestu Sydneyju devetindvajseti mednarodni evharistični kongres. Predsednik stalnega odbora za svetovne evharistične kongrese, škof Heylen, mi piše, da v Avstraliji duhovniki in verniki pripravljajo sestanek z veliko pobožnostjo in vnemo. Upati je, da ta kongres ne bo nič zaostal za onim pred dvema letoma v Chicagu, in da bo podal Kristusu Kralju res kraljevsko zmagoslavje, kakor to želi sveti oče Pij XI., ki je ustanovil praznik Kristusa Kralja zato, da bi se Kristus povsod poveličeval kot Kralj, in da bi mu vsi priznali kraljevsko oblast in kraljevske pravice.

Obenem prosi imenovani predsednik, da bi se verniki po vsem svetu v duhu pridružili tej slovesnosti, in da bi se priredile po vseh župnijah evharistične pobožnosti ob istem času, ko se bodo vršile v Sydneyju.

V zmislu te prošnje in po dosedanjem običaju naj čč. gg. dušni pastirji v pridigah 8. ali 9. septembra t. l., kakor jim bolje sodi, omenijo evharistični kongres v Avstraliji ter priredijo svojim župljanom primerno evharistično pobožnost, n. pr. skupno sveto obhajilo, pri predpoldanski ali popoldanski službi božji molitveno uro pred izpostavljenim Najsvetejšim, in če bodo dopuščale krajevne in vremenske razmere, tudi teoforično procesijo (brez inicij).

Tako bo častilec presv. rešnjega Telesa dana priložnost, da se udeležijo duhovnih dobrot, ki so združene z mednarodnimi evharističnimi shodi.

V Mariboru, dne 12. avgusta 1928.

† Andrej I. r., škof.

48.

## Osebna naznanila.

**Kn. šk. titularni konzistorijalni svetovalci** so imenovani: Marko Tomažič, dekan in župnik v Kozjem (20. aprila 1928); Anton Podvinski, dekan in župnik v Zavrčju; dekan Mežiške doline g. Matej Riepl, župnik v Prevaljah; Franc Šalamon, dekan in nadžupnik v Rogatcu; ter Ljutomerski dekan g. Jožef Weixl, župnik pri Sv. Križu blizu Ljutomera (9. majnika 1928).

**Kn. šk. duhovni svetovalci** so imenovani: Dekan Mežiške doline titl. g. Matej Riepl, župnik v Prevaljah; Karol Hüttner, dekan in nadžupnik Vuzeniški; Jožef Ozimič, župnik v Laporju in upravitelj dekanije Slovenska Bistrica; župniki: Ivan Baša, v Bogojini, Rudolf Bednarik v Gornji Lendavi, Alojzij Čizek v Slovenjgradcu, Janez Doberšek v Sevnici ob Savi, Gothard Ferme pri Novištifti, Ivan Gorišek na Gornji Ponikvi, Peter Gorjup na Dolu, Janez Hornböck v Mežici, Ivan Jodl na Polzeli, Alojzij Kokeč pri Devici Mariji



na Vurbergu, Jakob Kosi pri Sv. Lenartu nad Laškim, Ivan Krančič v Grižah, Franc Ozvatič pri Sv. Martinu v Rožni dolini, Jakob Palir na Žusmu, Ferdinand Pšunder v Rušah, Franc Sal. Schreiner pri Sv. Ilju bl. Velenja, Franc Sal. Spindler pri Sv. Lovrencu na Dravskem polju, Matej Štrakl pri Sv. Petru blizu Mariboru, Jožef Tratnik v Rajhenburgu in Leopold Vozlič pri Sv. Mariji Snežni (9. majnika 1928).

**Promovirana** sta bila doktorjem bogoslovja gospoda: Jožef Mirt, ravnatelj, in Jakob Aleksič, II. prefekt v kn. šk. dij. semenišču v Mariboru, na vseučilišču v Ljubljani (4. julija 1928).

**Spiritual** v kn. šk. bogoslovnem semenišču v Mariboru je postal č. g. Anton Karo (s 1. julijem t. l.).

**Umeščena sta bila:** G. Ignacij Nadrah, od 1. julija t. l. provizor pri Sv. Mariji v Puščavi, kot župnik istotam, in franciškan o. Ernest Jenko kot župnijski upravitelj pri Sv. Trojici v Slov. goricah (1. avgusta 1928).

**Postavljeni** so bili gospodje: G. kapelan Alojzij Kosi v Ptujju za veroučitelja osnovne šole v Šoštanju (s kanonično misijo od 18. novembra 1927, svojo službo nastopi z novim šolskim letom 1928/29), g. Franc Božiček, župnik v Kamnici pri Mariboru, za soprovizorja pri Sv. Križu nad Mariborom (17. majnika 1928) in g. kapelan Pavel Vesenjaka na Teharjih za provizorja ravnatom (1. avgusta 1928).

**Nastavljeni** so bili gospodje: P. Rajner Erklavec, duhovnik križniškega reda, kot kapelan-pomočnik pri Sv. Miklavžu pri Ormožu (od 24. aprila do 30. junija t. l.); vikar Jurij Lebič v Konjicah kot II. korni vikar pri stolni cerkvi v Mariboru; deficient Julij Vajda kot vikar v Konjicah; novomašniki: Štefan Bakan kot kapelan pri Sv. Rupertu v Slov. goricah, Franc Kolenc kot kapelan pri Sv. Miklavžu bl. Ormoža, Jožef Lužovič kot kapelan na Vidmu ob Savi in Janez Sternad kot kapelan pri Sv. Tomažu bl. Ormoža (1. julija 1928); franciškan o. Gabriel Planinšek kot kapelan pri Sv. Mariji v Mariboru (1. avgusta 1928).

**Prestavljeni** so bili gg. kapelani: Janez Kodrič od Sv. Marije Snežne na Muto, Janez Krušič z Bizeljskega k Sv. Pavlu pri Preboldu, Jurij Pribožič od Sv. Tomaža blizu Ormoža na Bizeljsko, Stanislav Weingerl iz Marenberga v Ptuj in Alojzij Žalar z Vidma ob Savi v Beltince (II. — 1. julija 1928).

**Dopust zaradi bolezni** je dobil g. Martin Kozar, II. kapelan v Vojniku (27. junija 1928).

**Začasno prazno** ostane mesto kapelana v Gornjemgradu, v Marenbergu, pri Sv. Mariji Snežni, na Teharjih in v Vojniku (II).

**V stalni pokoj** sta stopila gospoda: Deficient Jožef Kavčič (s 1. aprilom 1927) in Jakob Kalan, župnik pri Sv. Janezu Krstniku na Razborju, (s 16. majnikom 1927).

**Umrla** sta: G. Alojzij Leben, župnik pri Sv. Križu nad Mariborom, dne 16. majnika 1928, v 51. letu starosti, in titl. g. Janez Čemažar, kn. šk. duh. svetovalec, župnik na Teharjih, dne 22. julija 1928, v 61. letu starosti R. I. P.

---

**Duhovne vaje v Ljubljani** (v „Domu duhovnih vaj“): Za duhovnike: Od 17. do 21. sept. 1928, od 8. do 12. oktobra, petdnevne od 21. do 27. oktobra. — Za akademike: Od 7. do 11. septembra.

---

**Popravek.** V štev. V. „Oglasnika“ je na str. 47 h koncu prvega odstavka v pismu papeškega odposlanca tiskarna pustila nepopravljeno tiskovno pomoto, ki kazi zmisel. Pravilno se glasi: „sinove in vnuke, ki svojih prednikov nikakor niso nevredni (filios et nepotes haud degeneres).“

## Lavantinski škofijski ordinariat v Mariboru,

dne 14. avgusta 1928.